

Зореденъ ПОДАРЪКЪ

Любчо не се зарадва много на елхата си. Той бѣше шест-годишенъ, бѣше ималъ до сега петъ елхи, а и всѣки день родители и роднинитѣ му го отрупваха съ подаръци — единъ отъ другъ по-хубави — та затова новитѣ играчки не го зарадваха. Бѣше свикналъ на играчки, бѣха му вече омръзнали.

Наистина, и той като всѣко дете съ любопитство разгледа отрупанитѣ клонки на елхата, поспрѣ вниманието си на нѣкоя отъ играчкитѣ и запали две отъ клечицитѣ бенгалски огънь.

Майка му го гледаше отъ страна и се очудваше.

— Не се ли радвашъ на елхата, Любчо?

— Радвамъ се, — отговори съ половинъ уста. — Много е хубава... Има и много играчки...

— Вземи новата шейничка и иди на двора, — каза майка му.

— Да видишъ само какъвъ хубавъ снѣгъ е навалѣлъ.

— А да си взема ли и мечето?

— Вземи го... Само че не отваряй вратата, да не би нѣкое лошо момче да влѣзе въ двора и да ти вземе играчкитѣ...

Любчо излѣзе на двора, следъ като слугинята му облѣче новото топло вълнено костюмче. Дворътъ бѣше голѣмъ и по него можеше да играятъ не едно, а десетъ деца. Можеше и шейната да се пуска, защото на една страна имаше доста голѣма могила.

Играта се хареса на Любчо. Той се увлѣче бързо въ нея и може би нѣмаше да забележи момченцето, което стоеше предъ желѣзната врата и го наблюдаваше, ако майка му не бѣше го предупредила да се пази отъ лоши деца. Но това момченце не изглеждаше лошо. То стоеше до вратата безъ да се опитва да я отвори и само го гледаше.

Любчо спрѣ играта и запита:

— Ей, какво гледашъ?

— Нищо, — отвърна момченцето страховито, —

